

[Hanne Reintoft.]

dansk kapitals profitmotiver, så er det rigtigt; hvis man ser det som u-landsbistand, så er det unægtelig en fortvivlende erkendelse.

Lovprisningen af det private initiativ kommer rigtig til udfoldelse i beretningen for årene 1965-68 fra styrelsen for teknisk samarbejde med udviklingslandene, hvor man side 13 skriver:

„... at det må tillægges særlig betydning, at der ad lovgivningens vej er skabt incitamenter for dansk erhvervsliv til at foretage private investeringer.“

Lovforslaget om at udstede 1.000 mill. kr. i garantier mod tab på private kreditter og som supplement hertil yde lån på 100 mill. kr. og desuden yde 500 mill. kr. i garanti mod tab, der skyldes nationalisering o. lign., griber direkte ind i den danske eksportkreditordning. OECDs statistik over u-landsbistand medregnede således eksportkreditter for 500 mill. kr. på 2 tankskibe til den græske storskibsreder Livanos og 4 køleskibe til et israelsk rederi i Haifa. Det er klart, at såfremt eksportkreditrådets samlede garanti- og kautionsforpligtelser på 8½ milliard kr. efterhånden skal medregnes i Danmarks u-landsbistand, så kommer vi ganske rigtig langt over den af FN i 1961 anbefalede målsætning om at bringe vores bidrag til u-landene op på 1 pct. af bruttonationalindkomsten. Men det bliver lige så klart, at Danmarks u-landshjælp er en ganske speciel form for eksportsubsidier og ikke ret meget andet. Private kapitaloverførsler må ikke medregnes i statistikken, og lovforslaget burde klart have fastlagt sin målsætning som omfattende alene den statslige bistand.

Den bistand, der er bundet til køb i Danmark, fordyrer ifølge Lester Pearson-kommissionen bistanden med 20 pct. Pearsonkommissionen blev nedsat af Verdensbankens præsident i 1968, og når det fra denne kommission utvetydigt indrømmes, at 1/5 er værdiløs, så er det nærliggende at betegne resten som mere eller mindre eksporteamouflage. Jeg kan ikke acceptere private kapitaloverførsler som u-landsbistand, og ministeren har, så vidt jeg kan erindre, udtalt sig nogenlunde på den linje, selv om det desværre ikke, og det kan vi

måske få en forklaring på, er blevet formuleret i lovforslaget.

Beskyttelsen af den danske roesukkerproduktion og ansøgningen om optagelse i fællesmarkedet, hvor der efter en eventuel udvidelse vil være et overskud på 800.000 t sukker, rammer landbrugsbefolkningen i mange u-lande meget hårdt, fordi disse lande kun har én produktionsgren, nemlig rørsukker; hvoraf hele deres økonomiske grundlag afhænger. U-gruppen i Århus har beregnet u-landenes gevinst ved opgivelse af den danske roesukkerbeskyttelse til 115 mill. kr. Samtidig spares de danske forbrugere for ca. 100 mill. kr. om året, og sukkerroedyrkerne kunne holdes skadesløse for indtægtsnedgangen som følge af produktionsomlægningen. Det er derfor helt berettiget, at mindretallet i det nedsatte udvalg til behandlingen af u-landsbistanden beklager, at beskyttelsen af roesukkerproduktionen fastlåses for en ny 10-årig periode. Det er helt urimeligt, at der skal være monopol på dyrkningen af 50.000 ha sukkerroer på Danmarks bedste jord, hvor arbejdskraften har de bedste alternative beskæftigelsesmuligheder. En ophævelse af importforbudet og sukkermonopolet er en nødvendighed, hvis u-landsbistanden skal have et reelt indhold.

Udvalgets mindretal finder det betænkeligt, at det foreløbige tilsagn om dansk bidrag til verdensfødevarerprogrammet for 2 års perioden 1971-72 andrager ca. 10 pct. af den forventede statslige bistand i disse to år tilsammen, bl. a. 6.750 t hvede til den internationale kornfond. Verdensfødevarerhjelpen blev til for at skaffe kornlagrene i USA og andre lande af vejen, og for at sige det lige ud, så har fødevarerhjelpen aldrig tjent andet formål end at undgå kriser i de kapitalistiske landes landbrug. Fødevarer er forbrugsgoder, og de bidrager ikke til kapitaldannelsen i u-landene. Tværtimod ved vi alle, at fødevarerhjelpen trykker u-landenes landbrugspriser og ødelægger markedsfunktionen i disse lande.

Mange mennesker har den fejlagtige opfattelse, at det er overbefolkningen og befolkningstilvæksten i de underudviklede lande, som er årsagen til deres lave levestandard. Det har ført til meget dyre kampanjer for familieplanlægning og fødsels-